

Της άρεσε να έχει μονίμως γεμάτες τις αποσκευές της. Ήταν κάτι που της επέτρεπε να διατηρεί την αυτονομία της, την ανεξαρτησία της, να νιώθει πως είναι ο εαυτός της. Της δημιουργούσε τη ψευδαίσθηση του πετάγματος, της κίνησης. Ότι μονίμως οδοιπορεί, περιπλανάται.

Το ταξίδι ως ιδέα και ως όραμα την έκφραζε απόλυτα. Μέσα από την προοπτική του, τη διαδικασία του, ανακάλυπτε το δρόμο της, τον προορισμό της. Ένωθε ελεύθερη.

Ιδιαίτερα όμως το περσινό καλοκαίρι της πλήρους ξηρασίας και της άπνοιας, η ανάγκη του ταξιδιού της ήταν τόσο έντονη και επίμονη, που έμοιαζε με προσταγή. Ένα ηφαίστειο η ζέστη που σιγόκαιγε γύρω της και μέσα της και ανάστελλε κάθε λειτουργία του μυαλού της. Βρισκόταν σε πλήρη απραξία. Δεν μπορούσε να σκέφτεται και να δημιουργεί.

Τα λόγια της Σριλανκέζας οικιακής βοηθού της θάπευαν την ακοή και γαργάλιζαν την επιθυμία να σηκωθεί και να φύγει όσο γίνεται πιο

μακριά για να σωθεί από το τέλμα που χαρακτηρίζει τα πάντα γύρω της. Την άκουγε σαν μαγνητισμένη όταν μιλούσε για το πράσινο, τα δάση, τα κανάλια, τις λίμνες, τους ποταμούς... κι έβλεπε ξαφνικά την κόλαση να μεταμορφώνεται σε παράδεισο στο τοπίο της Σρι Λάνκα.

—Το αποφάσισα, θα πάω στην πατρίδα σου, της είπε η Ελένη ένα πρωινό, προτού μεσουρανήσει ο καυτός ήλιος της Μεσογείου και μπορούσε ακόμα να σκεφτεί λογικά και ψύχραιμα.

Μια ασυνήθιστη χαρά απλώθηκε στο πρόσωπο της Ράντα, αυτό ήταν το όνομα της οικιακής βοηθού που άρεσε στην Ελένη να το προφέρει, μα ταυτόχρονα της έφερνε και κάποια μελαγχολία, γιατί της θύμιζε τα πεινασμένα παιδιά της Ρουάντα. Παρασυρόταν από ενθουσιασμό η Ράντα σαν να επρόκειτο να ταξιδέψει η ίδια, μα γρήγορα συνερχόταν από την ψευδαίσθηση και τη χαρά διαδεχόταν η νοσταλγία και το παράπονο. Παράπονο για τη μοίρα που την κρατούσε μακριά από την πατρίδα της, από τους δικούς της ανθρώπους, χωρίς όμως ποτέ πραγματικά να καταλαβαίνει το ρόλο που έπαιζε η μοίρα στη ζωή της και στη ζωή των άλλων.

Ταξιδεύοντας προς το Κολόμπο –μια ώρα απείχε από το αεροδρόμιο– ρουφούσε με μανία τις εικόνες και τα στιγμιότυπα από το τοπίο και την καθημερινότητα, που άφηναν τη σφραγίδα τους πάνω της, τη σημάδευαν καθοριστικά. Μπροστά της ξεκάθαρα τα μηνύματα, οι επισημάνσεις ενός αρχέγονου κόσμου που παράπεμπε σε γυμνές αλήθειες του παρελθόντος. Έβλεπε τ' αχνάρια, τα σημάδια που της άνοιγαν το δρόμο για μια νέα κατάκτηση, για ακόμα ένα ταξίδι προς την Ιθάκη...

Αναρίθμητα πρόσωπα και τοπία ξεθωριασμένα, θολά, βγαλμένα μέσα από άλλες εποχές, περνούν σε παράταξη μπροστά της. Είναι αδύνατο να χωρέσουν όλα στο μυαλό της, στη μνήμη της. Κρατά μόνο μερικά, αυτά που τη συγκίνησαν και τη σημάδεψαν περισσότερο.

Αισθανόταν πως άφηνε οριστικά πίσω της το δικό της ωραιοποιημένο κόσμο με το φτιασιδωμένο ψεύτικο πρόσωπο που μόνο ανία και πλήξη της προκαλούσε και ανακάλυπτε τα σημάδια ενός κόσμου αληθινού, απαλλαγμένου από φτηνά

στολίδια, για να μην κρύβουν το πραγματικό του πρόσωπο. Αφουγκραζόταν τις φωνές και τα καλέσματα από το παρελθόν, συνδιαλεγόταν με αυτά που ήταν σίγουρη πως θα έρθουν, θα μείνουν και θα τη σημαδέψουν για πάντα. Έβλεπε την τύχη να της χαμογελά, να της απλώνει το χέρι και να την οδηγεί μέσα από νέα, κρυφά μονοπάτια.

Στο ξενοδοχείο την υποδέχτηκαν με ασυνήθιστη θέρμη και εγκαρδιότητα. Ιδιαίτερα θερμός μαζί της ήταν ο ίδιος ο διευθυντής, ένας σαραντάρης Άγγλος με ωραίο παρουσιαστικό, ευχάριστος και διασκεδαστικός τύπος. Πάνω απ' όλα όμως την είχαν κερδίσει το χαριτωμένο χιούμορ του και το έξυπνο πνεύμα του. Η προϋπάντηση, το προσωπικό ενδιαφέρον του Τζον, έτσι της συστήθηκε, με το μικρό του όνομα, την κολάκεψαν, ικανοποίησαν τη γυναικεία φιλαρέσκειά της, μα ταυτόχρονα την έκαμαν να νιώσει άβολα λόγω της απεριποίητης εμφάνισής της.

Όπως ήταν φυσικό, θα έδειχνε κουρασμένη και καθόλου «αξιοπρόσεκτη» από την αγρύπνια και την ταλαιπωρία του ταξιδιού. Όση ώρα της μιλούσε ο Τζον, εκείνη φρόντιζε κάθε τόσο να διορθώνει με αμηχανία μια τούφα από τα ακατάστατα μαλλιά της. Σε κάποια στιγμή μάλιστα

που εκείνος απευθύνθηκε στον υπάλληλο υποδοχής, η Ελένη βρήκε την ευκαιρία να το σκάσει και να πεταχτεί στην τουαλέτα για να περιποιηθεί λίγο την εμφάνισή της. Αυτό της έφτιαξε τη διάθεση, της ανέβασε το ηθικό και μπορούσε τώρα να τον αντιμετωπίσει με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, χωρίς να γνωρίζει βέβαια η ίδια πως με αυτό τον τρόπο υπέθαλπε άθελά της τον έρωτα που είχε νιώσει για 'κείνη από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε.

Ο Τζον προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο για να έλθει πιο κοντά της, να δημιουργήσει κάποια οικειότητα μαζί της. Την έπεισε να περάσουν στο γραφείο του και παράγγειλε ποτά. Της έφεραν ένα πικάντικο τροπικό κοκτέιλ που ήπιε με μεγάλη ευχαρίστηση. Όπως ήταν φυσικό, το ποτό τη χαλάρωσε, την έκαμε πιο διαχυτική και ομιλητική. Τώρα έγινε πιο «εύκολη λεία», έτσι τουλάχιστον πίστεψε εκείνος, μα γρήγορα διαφεύστηκε. Με την κουβέντα και τα αστεία πέρασε ευχάριστα η ώρα χωρίς να το καταλάβουν. Βγήκαν έξω και είδαν τον πορτιέρη με τη βαλίτσα στο χέρι να τους κοιτάζει αμήχανα.

—Πήγαινε, τον πρόσταξε ο διευθυντής. Θα σε φωνάξουμε αργότερα όταν θα σε χρειαστούμε.

Δεν είχε φυσικά τέτοια πρόθεση. Έτσι το εί-
πε, για να τον απαλλάξει.

Όταν ο Τζον κατάλαβε πως είχαν σωθεί και
τα τελευταία προσχήματα, απευθύνθηκε απρό-
θυμα και διστακτικά στον υπάλληλο υποδοχής
και του ζήτησε το κλειδί για το δωμάτιο της
Ελένης. Διάλεξε το δωμάτιο με την καλύτερη
θέα. Ήθελε να της δημιουργήσει την κατάλληλη
ψυχολογία, μια σχετική ευφορία, γιατί ίσως κατά
βάθος πίστευε πως μπορούσε κάποια στιγμή να
το μοιραστεί μαζί της.

Σήκωσε τη βαλίτσα στο χέρι και προθυμοποι-
ήθηκε να τη μεταφέρει ο ίδιος στο δωμάτιό της.

—Ευχαριστώ, δεν χρειάζεται να μπειτε στον
κόπο, τον αντέκοψε εκείνη. Δεν είναι βαριά,
μπορώ να τη μεταφέρω και μόνη μου.

Έτσι η πρώτη προσπάθεια του Τζον να την
κερδίσει, να την πλησιάσει ερωτικά δεν καρπο-
φόρησε.

Όταν επιτέλους η Ελένη κατάφερε να ξεφύγει
από τον κλοιό του απρόσμενου «θαυμαστή» της,
ένιωσε ανακουφισμένη. Ήθελε να μείνει επιτέ-
λους μόνη για να συγκεντρωθεί στα ενδιαφέρο-
ντά της. Να μην παρασυρθεί από πρόσκαιρες
απολαύσεις και να ξεφύγει από τον αρχικό της

στόχο. Ήθελε να μείνει πιστή στις «περιηγητικές» της αξίες, που ήταν γι' αυτήν όραμα ζωής. Ελεύθερη, απαλλαγμένη από δεσμεύσεις, τράβηξε για τον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου. Άνοιξε βιαστικά την πόρτα του δωματίου που της παραχωρήθηκε «σκόπιμα» και «χαριστικά», δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Ήταν ό,τι καλύτερο διέθετε το ξενοδοχείο. Η χαρά της ήταν τόση που δεν τη χωρούσε ο τόπος. Πέταξε με μια γρήγορη κίνηση τη βαλίτσα πάνω στο κρεβάτι κι ετρεξε προς το παράθυρο. Κοίταξε κάτω. Έμεινε για λίγο άφωνη, εκστατική από το θέαμα που αντίκριζε. Δεν ήξερε αν ήταν η πραγματικότητα αυτό που έβλεπε ή αν ήταν όνειρο. Ολόκληρη η τροπική φύση της Κεϊλάνης απλωνόταν μπροστά της. Έδεναν αρμονικά μεταξύ τους η φύση, οι κήποι, η φαντασία του τοπιοτέχνη και δημιουργούσαν το απόλυτο στην αισθητική. Αν στ' αλήθεια υπάρχει παράδεισος, συλλογιζόταν, δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικός.

Ένωθε να φτάνει στα όριά της. Η συγκίνηση, ο αιφνιδιασμός, η χαρά. Βρέθηκε απροετοίμαστη ν' αντέξει τόση ευτυχία. Για να συνέλθει έτρεξε στην ντουςιέρα και άφησε το καυτό νερό να τρέξει άφθονο πάνω στους ώμους και σ' όλο της το

κορμί. Μετά απ' αυτό ένιωσε τόση χαλάρωση, που δεν πρόλαβε να ξαπλώσει πάνω στον καναπέ και αποκοιμήθηκε αμέσως. Και είδε όνειρα πολλά και γλυκά, όπως την πρώτη γεύση που της άφησε η Κεϋλάνη. Έτσι της άρεσε να την αποκαλεί, με αυτό το όνομα, παρόλο που το θεωρούσε ασέβεια προς τους Σριλανκέζους, που ήθελαν να απαλλαγούν από τις μνήμες του αποικιακού παρελθόντος. Όταν ξύπνησε, ήταν ξανανιωμένη, σχεδόν άλλος άνθρωπος. Με το μυαλό της τώρα πιο καθαρό και ξύπνιο άρχισε να καταστρώνει το πρόγραμμά της. Πάτησε ένα κουμπί, απενεργοποίησε όλες τις άλλες της ιδιότητες και έμεινε μόνο με την ιδιότητα του ταξιδιώτη. Αυτό που επιθυμούσε τώρα ήταν να μείνει εντελώς μόνη και απερίσπαστη, να στοχάζεται και να ονειρεύεται, να αφηθεί ελεύθερη να την παρασέρνει το παιγνίδι της φαντασίας.

Κατέβηκε από το δωμάτιο και πέρασε το κατώφλι του ξενοδοχείου. Βιαζόταν να ανακαλύψει τους κήπους, το πράσινο. Να χαθεί μέσα στα αρώματα και τα χρώματα, να νιώσει στο πετσί της τη δροσερή αύρα των λουλουδιών, να γίνει ένα με τη ζωντάνια και τη νιότη τους, να ξαναγεννηθεί μαζί τους.